

Mây Mưa Thủy Sĩ

Tác giả: Người Thù Tàn

I

Đầm chuồn...

Theo khoa hói bài 32 lá, với 4 nước Cơ, Rê, Chuồn, Bích, và mỗi nước gồm 8 hình, ách, già, đầm, bồi, mười, chín, tám, bảy, thì lá «đầm chuồn» thường báo hiệu một người bạn gái chân tình.

Dại văn hào Goethe nói rằng «mê tin dị đoan là men thơ của cuộc sống». Văn Bình chưa hề đọc Goethe, vì chàng không ưa lý thuyết tràng giang đại hải, song chàng lại khoái Goethe hơn bất cứ văn hào nào khác. Nguyên nhân rất giản dị: văn hào người Đức này cũng có cảm tình với thể giới siêu hình như chàng.

Và cũng như Goethe, Văn Bình vừa kết bạn với mê tin dị đoan lại vừa đam mê khoa học (dĩ nhiên, khoa học phải đứng sau đàn bà). Mỗi lần về Sài Gòn, chàng thường không quên theo dõi những tiến bộ mới trong khoa học đập báo. Ông Hoàng đã lập riêng cho chàng một thư viện bỏ túi, ngay cạnh văn phòng bí thư trưởng Nguyễn Hương, chàng có thể đến đọc sách báo, nghe băng ghi âm hoặc xem phim ảnh bất kể giờ giấc. Thư viện này lớn chỉ bằng hai căn phòng khách sạn, nhưng vị tất thư viện nào ở Đông nam Á cạnh tranh nổi. Vì nó được trang bị đầy đủ máy móc điện tử và dụng cụ tinh thí. Hàng chục chuyên

viên của Sở làm việc ngày đêm trong tòa nhà Công ty Điện Tử, nơi Sở Mật vụ đặt trụ sở trung ương, đọc và dịch các ấn phẩm khoa học thế giới, gạn lọc những bài, những đoạn hoặc những điểm quan trọng rồi thu thành băng nhựa, hoặc chụp vào phim vi-ti. Thành ra mỗi tháng Văn Bình chỉ cần ngồi nửa ngày trong thư viện bỏ túi là nắm vững được những phát minh nghề nghiệp trong hoàn vũ.

Mê tin là men thơ của cuộc sống, nên Văn Bình thường mê tin một cách rất thi vị. Thiên hạ sợ con số 13, chàng lại gặp hên với con số 13. Ngày thứ sáu 13 là ngày tối kỵ, ấy thế nó lại thành tối hên đối với Văn Bình (1). Bởi vậy, chàng là người mê tin dị đoan, nhưng sự thật lại chẳng mê tin dị đoan chút nào.

Tình trạng máu thuận lạ lùng này đã làm Văn Bình điên đầu, toát mồ hôi hột khi đặt chân xuống Thụy Sĩ.

Cuộc hành trình từ Pháp qua Thụy Sĩ đã diễn ra trong những hoàn cảnh chẳng lấy gì làm tốt đẹp. Chàng dự tính vì bằng phi cơ để tranh thủ thời gian, nhưng rồi cuộc các hãng phi cơ

(1) xin đọc «Mèo Xiêm Cọp Thái» đã xuất bản, để hiểu sự liên hệ của Văn Bình với con số 13.

không thể đợi chàng vì chàng liên tiếp ngủ quên và không nhớ giờ máy bay cất cánh.

Ngày hôm ấy, có ba chuyến cá thảy. Chàng lấy vé trên chuyến sớm nhất. Vì từ lâu không được ghé Ba Lê, chàng phải viếng thăm thật nhiều hộp đêm. Đó mới là hộp đêm mà chàng được quen mặt, chứ nếu là viếng thăm cho đủ hộp đêm danh tiếng thì cả tuần cũng chưa xong. Thói quen của chàng là thức trắng đêm, trước giờ ra phi trường mới phóc về lữ quán. Chẳng hiểu ma đưa lối quỷ đưa đường nào mà chàng thắm mệt sau một bữa ăn và du hí tập thể rồi lăn ra ngủ như khúc gỗ. Và chàng đã ngủ luôn một mạch đến khi cả ba chuyến máy bay rời Ba Lê chàng mới chịu tỉnh dậy và nhớ lại công việc.

Sở dĩ chàng ngủ mê man là vì không biết.. mê tín dị đoan đúng điệu. Sau bữa ăn, người ta chúc rượu cho nhau. Theo tục lệ, phải chuyền rượu theo chiều cây kim đồng hồ, nghĩa là từ phải sang trái. Nếu chàng dị đoan như người Anh cát Lợi, chàng đã thẳng thắn từ chối ly pót-tô của cô gái có bộ mặt hăm tãi và tấm thân phồng lép không đều ngồi bên phải chàng. Nhận ly rượu như vậy là không hên. Nhưng chàng cứ gơ tay nhận bữa và ngửa cổ uống 'bừa, vì chàng nghĩ thầm

trong lòng «chừ... ừ... Trời lay Phật cho con được say bi tỉ, nếu cứ tỉnh khò thì bất hạnh, vì lát nữa đây con sẽ phải... du dương với cô bé Chung vô Diệm này...» Chàng không ngờ bị... gái xấu như ma mút xô cho một võ đê dài.

Chàng là gã con trai khôi ngô nhất, khỏe mạnh nhất, khả ái nhất trong bàn tiệc. Cô gái Chung vô Diệm ngồi bên không được chàng để ý tán tỉnh và vượt ve nên trả thù bằng cách bỏ thuốc ngủ cực mạnh vào ly rượu pót-tô...

Quá trưa, mở mắt thấy đang nằm trên giường khách sạn, chàng bèn bấm chuông gọi bồi và mắng mỏ về chuyện không đánh thức chàng. Bụng đói như cào, chàng hối hả sai bồi dọn lên phòng cho chàng ăn. Chàng đang giận tràn hông nên đuổi bồi xuống mặc dầu giám đốc khách sạn đã giải thích là phi cơ đã bay khỏi nước Pháp trước khi chàng được bạn chở về phòng. Trong cuộc đời phiêu bạt, Văn Bình thường có tật xấu mắng mỏ thiên hạ một cách vô lý như vậy.

Trong bữa ăn, chàng gặp hai điếm sui. Thứ nhất, gã bồi lóng cồng trước những lời gắt gỏng của chàng đã đặt cái nĩa chặn lên con dao thành hình chữ thập. Thứ hai là chàng cũng lóng cồng như gã bồi, lấy mù-tạt phết vào bi-tết vô ý hất

nghe nghiêng cái đĩa đựng muối làm những hột muối bột bắn tung tóe trên khăn bàn. Dao nữa xếp hình chữ thập là điểm sui kinh khủng, song vẫn chưa kinh khủng bằng hất đồ đĩa muối. Mỗi khi du lịch xa, nhiều người Tây phương hất đồ đĩa muối trong bữa ăn thường tạm ngưng cuộc hành trình.

Nhưng Văn Bình cứ hùng hục tiếp tục nên chàng phải điên đầu, toát mồ hôi hột khi đặt chân xuống Thụy Sĩ.

Nghe nói đến Thụy Sĩ, một số người ở Saigon trợn tròn mắt, há hốc miệng để biểu dương sự thèm muốn. Trái lại, Văn Bình rầu thối ruột. Chàng sợ Thụy Sĩ hơn cả ông chồng có bộ râu ghi-dông sợ sư tử Hà đông chinh hiệu.

Vì mảnh đất nhỏ xíu này không phải là thiên đường của sự du hí. Chàng được lệnh đến Gioneo. Gioneo là một trong những thành phố có ít sự du hí nhất của Thụy Sĩ nên Văn Bình rầu thối ruột là đúng. Phong cảnh hữu tình thật đấy, song Văn Bình lại không cảm thấy rung động. Đến Saigon, du khách còn được hưởng mấy cây số thoải mái từ phi trường Tân sơn nhất về trung tâm thành phố, nhưng ở Gioneo thì chẳng có gì hết, du

khách bước ra khỏi sân bay là đắm sầm vào thành phố. Người ngợm thì thừa thớt, chỉ lèo tèo bằng một phần mười dân số Saigon. Cả trường bay lẫn ga xe hỏa đều chui rúc trên một con đường có cái tên khá du dương.

Đường Mont Blanc. Nghĩa là đường Bạch Sơn.

Văn Bình vừa lò dò từ ga Cornavin ra, chưa kịp đốt điếu Salem để hít mùi bạc hà quen thuộc thì một gã đàn ông to cao như vô địch nhu đạo thể giới Geesink người Hòa lan đứng dựa lưng vào chiếc xe hơi thấp dài sơn trắng, trên miệng có sẵn điếu thuốc lá đang cháy phì phèo.

Văn Bình đau nhói nơi tim như bị ai châm kim nhọn. Chàng hơi ngạc nhiên, mặc dầu sự ngạc nhiên này chỉ riêng chàng biết, và không để lộ trên nét mặt. Gã đàn ông giật điếu thuốc ra khỏi miệng, vút qua mui xe, rồi quay mặt ra chỗ khác. Hắn làm ra vẻ không nhìn thấy chàng. Song chàng biết rõ là hắn nhìn thấy chàng từ khi chuyển tàu hỏa nhà hành khách xuống sân ga.

Hắn đến Gioneo dĩ nhiên không phải để du hí. Về phần chàng, chàng còn nghĩ đến du hí mỗi khi được thót ra ngoại quốc, còn hắn thì không, nhất định là không. Chàng chưa được sống gần hắn nên không biết tại sao hắn lại lãnh đạm đối với

đàn bà đẹp. Có thể hẳn mang bệnh bất lực. Những người ham mê công việc, ngày đêm chìm đắm trong sự suy nghĩ thường mắc chứng bệnh tệ hại này. Một bản thống kê bí mật của C.I.A cho biết một số lớn cán bộ chỉ huy Quốc tế Tinh báo Sở là đàn ông bất lực. Hẳn là xếp song Tinh báo Sở Hoa lục nên nguồn tin bất lực có lẽ đúng.

Tên hẳn là An-tôn. Thật ra, tên cũng có thể như tên hoạt động của hẳn không phải là Antôn. Người ta gọi hẳn là Antôn và hẳn cũng khoái được kêu tên Antôn vì Antôn Geesink là nhà vô địch đệ ngũ đẳng nhu đạo từng đánh bại đệ nhất danh thủ Nhật. Antôn được coi là kỳ quan trong làng điệp báo, không ai biết dĩ vãng của hẳn Cũng không biết trình độ kỹ thuật và thành tích nghề nghiệp của hẳn đến đâu.

Thư khố điện tử của Sở Mật vụ có đủ hồ sơ thủ lãnh điệp báo, nhưng hồ sơ Antôn chỉ gồm vụn vặt những dòng chữ như sau :

Họ tên	không biết
Bí danh	không biết. Hồn danh là Antôn
Ngày tháng nơi sinh	không biết. Chỉ biết hẳn là người Tàu, nói tiếng Bắc, tuy nhiên, điều này không có nghĩa

là hẳn sinh trưởng ở Hoa-Bắc vì không những hẳn nói giỏi các thổ âm Hoa lục, hẳn còn nói nhiều giỏi ngoại ngữ khác. cao 1m78 cân nặng 104 kí; có tin cho hay hẳn rất giỏi võ song ta chưa rõ hẳn giỏi những môn nào và giỏi đến trình độ nào.

Đặc điểm thân thể

Đặc điểm tính tình

Đặc chú

không biết. Hẳn chỉ có một đặc điểm duy nhất : ghét đàn bà. Trong thời gian hoạt động ở ngoài nước, hẳn chưa bao giờ cặp kè với bạn gái hoặc là cà tại những nơi du hí

Hẳn mới xuất hiện tại Á Châu từ 15 tháng nay, hẳn đi đến đâu là các nhân viên CIA và MI-6 thất điên bát đảo ở n đấy. Hơn một tá đã bị hẳn giết.

Hai tuần trước, khi còn ở Saigon, Văn Bình đã được ông tổng giám đốc cho coi một xấp ảnh chụp Antôn đủ cỡ, đủ kiểu. Chàng chưa hề gặp hẳn song đã quen thuộc khuôn mặt vuông chữ điền của hẳn. Ông Hoàng lưu ý chàng về cặp mắt khác thường của Antôn, dường như hẳn mang giòng

máu lai tây phương vì trông mắt hấn xanh biếc. Ngày cũng như đêm, mắt hấn luôn luôn lạnh lùng. Nhìn hấn, người ta có cảm giác như nhìn con dao máy ngọt sớt sắp cầm phập xuống cổ tử tội.

Ông Hoàng không nói nhiều lời, ông lặng lẽ rót huyết.ky cho Văn Bình, chờ chàng bóc gói Salem rồi châm hút, ông mới chậm rãi lên tiếng :

— Tre già măng mọc, đó là định luật chung của mọi nghề, mọi ngành. Nghiên cứu hình chụp của Anton, tôi thấy hấn còn trẻ hơn anh nhiều. Trong nghề này, trẻ tuổi không có lợi vì thiếu kinh nghiệm, nhưng tôi không nghĩ rằng Quốc tế Tinh báo Sở lại cử một cán bộ thiếu kinh nghiệm sang Âu Châu đối đầu với những nhân viên tây phương già dặn. Anh thấy không ? Ngày xưa tôi đánh ngã hàng chục người lực lưỡng như chơi, giờ đây, tôi cầm khẩu súng lục nhẹ như bấc cũng không vững. Anh nên thận trọng, Anton còn trẻ nên khỏe hơn anh...

Nghe ông Hoàng ca tụng Anton, Văn Bình tái mặt. Chàng không hiểu ông Hoàng nói thật hay đòn phép để khích bác chàng. Cho dầu ông đòn phép, chàng cũng không chịu nổi. Trong đời điệp báo, thu hoạch hàng trăm thắng lợi, trái tim rắn như kim khí, Văn Bình từng được coi là con người

hoàn toàn. Duy có ông tổng giám đốc biết chàng có một số nhược điểm. Một trong các nhược điểm này là tự ái. Nhiều khi chàng biết ông Hoàng đòn phép mà vẫn tự ái như thường.

Tán dương tài nghệ của Anton, ông Hoàng như muốn nói ngầm « anh Văn Bình ơi, anh sắp già rồi, anh sắp về hưu rồi... thằng Anton khỏe lắm, anh không thắng nổi hấn đâu. Từ nay trở đi hễ gặp hấn, anh nên nhường đi là hơn. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, phải không anh ? »

Ông Hoàng chê chàng sắp già, chàng phải chứng tỏ bằng hành động cho ông Hoàng thấy là chàng chưa già, và chàng sẽ không bao giờ già. Chàng sẽ hạ Anton đo ván, và nếu cần loại hấn luôn ra ngoài vòng chiến.

x x

x

Giờ đây, Anton đang đứng khơi khơi trước mặt chàng.

Chàng không thể làm được : chiều cao và chiều ngang của hấn là chi tiết đập mạnh vào thị giác. Ở Âu Châu, hấn đã chiếm địa vị đàn anh, chứ đừng nói đến Á Châu nam nữ thấp bé nữa ; tuy nhiên, điểm nổi bật nhất không phải là số ki-lô và số xăng-ti-mét. Mà là đôi mắt,